

“D’arquitectes genials, n’hi ha molt pocs, perquè la veritable genialitat consisteix, per a mi, a ser capaç d’estar per sobre del teu temps, de l’estil propi del moment i fer una aportació nova”. La categoria de professional diví seria, doncs, molt més restringida del que alguns pensen. Potser a la Catalunya dels noranta no hi ha hagut massa art arquitectònic amb majúscules, però sí que s’ha fet molt bona arquitectura, **“moltes persones han tingut prou capacitat per fer de la seva feina quotidiana un repte permanent i entendre que cada edifici ha de tenir la seva personalitat pròpia”.** Per al nostre protagonista, **“quan darrera d’una obra, per modesta que sigui, hi ha il·lusió i sensibilitat per captar matisos, es nota al primer cop d’ull. De la mateixa manera, no és gaire difícil notar quan un projecte no té ànima perquè ha sortit d’una fotocopiadora”.**

Nascut a Barcelona fa quaranta-tres anys, en Carles Crespo va establir-se a Igualada a principis d’aquesta dècada, tres anys després d’obtenir el càrrec d’arquitecte municipal de la capital de l’Anoia. Des de llavors ha intentat aportar a la seva ciutat d’acollida **“una idea global d’urbanisme equilibrat, orientada a un creixement més qualitatiu que quantitatiu”.** El Carles es mou habitualment per l’àrea d’obres públiques, a banda d’intervenir en l’adjudicació de comandes per edificis concrets a arquitectes liberals. **“No tinc problemes amb els professionals que contractem”**, ens comenta, **“i mai m’he sentit com si els hagués de tallar les ales. Només m’asseguro que entenguin que l’Ajuntament vol un producte determinat, perquè ells fan obra a tot arreu, però nosaltres haurem de respondre d’aquí un temps de tot allò que s’està fent al nostre municipi. Els tècnics municipals som responsables que la ciutat tingui una estabilitat de criteris i una personalitat pròpia que sobrevisqui als vaivens de la vida política. Evidentment, ni Igualada ni cap municipi es pot permetre un trencament radical de la línia urbanística cada quatre anys, perquè els polítics i les legislatures passen però la ciutat queda”.**

Les actuacions de Crespo i el seu equip en aquests dotze anys d’obra pública i urbanisme al consistori igualadí han ajudat a consolidar una ciutat **“potser no gaire exuberant però sense grans dèficits urbanístics i amb uns bons estàndards de qualitat de vida. Es va començar amb la peatonalització del casc antic”**, ens explica, **“i de mica en mica ens hem anat marcant una línia constructiva i estètica lligada a l’ús d’uns materials determinats. Els darrers edificis públics de l’actual Igualada són el de la policia municipal, amb uns colors i unes formes molt característics en el seu entorn, i la nova biblioteca municipal, que recupera una antiga fàbrica amb una xemeneia que va de camí de convertir-se en un símbol gairebé escultòric de la ciutat que mirem de fer entre tots”.**

Però, per sobre de la indiscutible singularitat d’aquests dos edificis, Crespo destacaria petits detalls que **“fan ciutat”**, com ara les estàtues de mida natural que ornamenten les fonts de la Rambla. **“La gent se les està prenent com a símbols entranyables de la ciutat. Fer petites estàtues a l’alçada dels vianants tenia els seus riscs,**

però un cop més ens ha sorprès el grau de civisme dels igualadins. L’únic problema que hem tingut fins ara ha estat que uns brètols van pintar amb esprai una de les figures. L’allau de cartes de protesta rebudes a l’Ajuntament i als diaris demostra que els ciutadans estimen la seva ciutat i s’identifiquen amb els seus símbols”. Crespo també s’hi identifica, per això li agradaria que els plans d’ordenació es poguessin fer amb més atenció al detall: **“Sovint l’urbanisme s’entén com una cosa freda, un pla general és un munt de càlculs i indicacions numèriques on es pot arribar a perdre l’esperit que hi ha darrera”.**

Abans de ser arquitecte municipal, Crespo havia treballat sis o set anys a l’àrea de l’arquitectura privada, activitat que encara avui compagina amb el consistori. **“Vaig sortir de l’escola l’any 1980, després d’uns anys com a estudiant que recordo amb il·lusió tot i que van ser força accidentats. L’any que em matriculava, el 1974, ens van traslladar a la nova Escola Superior del Vallès, un grup de barracots entre Sabadell i Terrassa, a prop del baixador de Torrebónica. El ministre de llavors considerava l’Escola de Barcelona com una perillosa institució a extingir i, a més, tenia idees tan innovadores com fer començar el curs el gener perquè coincidís amb els anys naturals tot i que després va canviar d’opinió i el va fer acabar el juny”.** El segon curs, l’Escola de Barcelona va poder tornar a obrir les portes i Crespo deixà enrera l’estrany parèntesi estudiantil al Vallès.

“En el moment de llicenciar-nos, la meva dona, Ana Albín, també arquitecte i de la mateixa promoció, i jo, teníem un fill de pocs mesos. Evidentment, no podia esperar-me gaire. Havia de trobar feina al més aviat possible. Per això, amb uns companys vaig anar-me’n a treballar a La Rioja. Però, era l’època dels concursos d’obres públiques a Catalunya i en poc temps vam tenir la sort de guanyar-ne uns quants, com ara el del Parc de Cal Mercader, a Cornellà (que, val a dir, no va arribar a fer-se totalment segons el nostre projecte) i el de la urbanització de l’entorn de la Torre Baldovina, a Santa Coloma de Gramenet”. Aquesta última és una de les obres per les quals en Carles Crespo sent més estimació, malgrat que, segons confessa, **“no m’agrada gaire mirar enrera perquè sóc una persona positiva que sempre s’està marcant noves fites. Si he d’escollir d’entre els edificis que he pogut anar fent, us diria que em quedo amb els últims, perquè encara em ronden pel cap”.**

Si hi ha una idea persistent en la seva trajectòria com a arquitecte i urbanista és **“el gust per la feina feta amb el cor”.** Per a ell, la constant referència a les dificultats que troben els arquitectes en la seva activitat quotidiana, per justificada que sigui, **“no pot servir d’excusa”.** És per això que quan veu **“un solar extraordinari on s’ha fet un pessim edifici, em dic a mi mateix que allò és un crim i un insult a la professió, no importa el pressupost ni les pretensions del promotor o el client, dins de la modèstia es poden fer coses dignes, però calen els coneixements i la voluntat per fer-les”.**

**“D’arquitectes genials,
n’hi ha molt pocs,
perquè la veritable
genialitat consisteix, per
a mi, a ser capaç d’estar
per sobre del teu temps i
de l’estil propi del
moment, i a fer una
aportació nova”**

Carles Crespo - Barcelona (Barcelonès)